

*Mit tegyek Azzal, amivel
a halhatatlanság itala
nem megszerezhető?*

Brihadaranyaka
Upanishad, IV.5.4

7

Emberi feladatunk

*J*dőről időre, már-már kétségbeesetten megkíséreltem elmondani ezt a hatalmas felfedezést.

A gondolkodás, mint eszköz adatott nekünk, az emberiségnek, így megpróbálhatnánk és megérthetnénk kivételes helyzetünket, míg a minket megelőző szerencsétlen fajok, szenvedve pocsolyájukban, a perzselő nap alatt vagy jégtakaróval fedve eltemetettek, és valami véletlen folytán újra feltűntek. Hát nem érti már meg végre az ember saját fuldoklását, önnön erejét és azt, hogy találhat kiutat? Vagy rá fogja bízni magát a

megsebzett véletlenre, a megszokott evolúciós módra, hogy kihúzza a fajokat csapdájukból? „Egy félelmetes *panboeotia*⁸, minden ostobaság frigye, ami ólomfedélként terül rá a világra, és fojtogat minket alatta” – kiáltott fel már Ernest Renan⁹ a múlt század végén. De az átjáró akkor még nem volt ott. Az „út” akkor tűnik fel, amikor a szükséglet kikiáltásra kerül. Az elmélkedőnek és a megrázó hír megsebzett tanújának – megkínzottnak érzem magam, ahogy Villon¹⁰ felebarátom írta az *Akasztottak balladájában* –, aki mindent képes megváltoztatni, a Negyedidőszak¹¹ legtávolabbi hegygerincén. Újból a hatalmas evolúciós katlan szélén billegünk, amilyenek vagyunk. Hát nem fogjuk megragadni a kulcsot, és beteljesíteni az ember feladatát? Ami nem ilyen, vagy olyan további kütyü kiagyálása, hanem felfedezni ősi evolúciós burkunkban, hogy mi az, ami a továbblépésünkhöz mindig is ott volt az úton. Mi az, ami mindig is létezett, és végül a milliárdnyi kísérlet titkos fogantyúját: győzelmet a Halál felett, azaz az akasztottak végtelen balladájának a befejezését?

8 Nagy vallási fesztivál az ókori Görögországban

9 Ernest Renan, francia történész, filozófus és író (1823-1892), akinek volt bátorsága kétségbe vonni a kor korlátlan hatalmú egyházi szerzőit.

10 Francois Villon, a középkor nagy átokkal sújtott és érzékeny költője (1431-?), akit sokszor börtönbe vetettek, elégszer ahhoz, hogy feltárja „embertársainak” lelki fájdalmát. Miután halálra ítélték, az ítéletét elcserélték, majd nyom nélkül eltűnt.

11 geokronológiai értelemben

„A kedvesség forrását szikla borítja” – mondták a védikus bölcsek. De a saját tudatlanságom miatt hiányosságra bukkantam: olvastam Sri Aurobindo-t, hallgattam Anyát, majd húsz évig tanúja lehettem tapogatózásának a jövő sötétségében, dadogásának, tündöklésének, nyögdecseléseinek, ahogy életre kellett egy új világot. Tanúja voltam magányosságának, az őt körülvevő spirituális horda közepén, akik nagy sietve készítették elő egy új vallás elindítását. Én, a túlélő, a száműzött, cipeltem a félelmetes felelősséget. Kommunikálnom, tanúskodnom kellett, és köszönetet mondanom annak a Szeretetnek, amely oly hosszú időn keresztül cipelt, és egyetlen út maradt: rajtam a sor, hogy leássak az ősi evolúciós burokb. És akkor megértettem a gondolkodó tudatlanságomat: azt gondolta, felfogta a titkot, míg csak az első távoli körvonalat csípte el, a pislákoló fényt, a reményt. Könyveket írtam, de most fuldoklom egy félelmetes zuhatagban, egy újfajta evolúciós görcsben, amely létrehozhat egy még nem ismert lényt, vagy a régi végzetes zűrzavart, mintha ez az új test megélné a világ rettenetes vonaglását, halálát együtt új életével, az ellentétével, és a vas vagy mészke ellenállását együtt azzal, ami elolvasztja a vasat, az akadályt együtt pontosan azzal az erővel, amit az akadályba kovácsoltak. Mert a lehetetlenség mindig kapu az új lehetőséghez.

Most elmondom mi az, amit megérintettem és kipróbáltam, saját tízévnnyi utazásom alatt.

Az új evolúció nagy zsilipkapuja megnyílt, tudom, az átjáró nyitva, tudom, már nem az eljövendő idők ígérete, hanem *most történik*, a jajkiáltásainkon, gyilkosságainkon, következetlenségeinken keresztül: átszakadt az arany, vagy ólom „fedő”, repedés nyílt, a Napkapuk kitárultak, és elhosszabbítják nekünk (vagy elvisznek minket) építményünk romjainak ezernyi darabját, hogy az Új kitörhessen. Úgy, mint a Főnix a hamvaiból. Vajon képes lesz bárki bezárni a napzsilipet? Az új feltartóztathatatlanabbul rázza a világot, mint bármelyik Özönvizünk tette a múltban. Ez az a „kedvező környezet”, amihez fogható még soha nem volt, mert elértük az emberi lét végét, és elő kell mozdítanunk, mielőtt az ember véget vet Földjének. Mert éppen most, utunk végén, kezünkben tartjuk saját pusztulásunkat vagy mutációnkat.

Dobjuk hát ezt az utolsó mentőövet azoknak, akik kérik! Mivel itt a Remény, ha akarjuk; itt az Út, ha akarjuk; és eljött az Idő, akár akarjuk, akár nem.